

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **H. A.**, zastoupený Mgr. Martinem Brudným, advokátem se sídlem Škroupova 1114/4, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2008, č. j. CPR-9722-1/ČJ-2008-9CPR-C261, o nevydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2009, č. j. 10 Ca 103/2009 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o jeho žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2008, č. j. CPR-9722-1/ČJ-2008-9CPR-C261; tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorátu cizinecké

policie Ostrava, ze dne 24. 4. 2008, č. j. CPOV-500/ČJ-2008-61PO-CI, kterým byla stěžovateli zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

V napadeném usnesení městský soud konstatoval, že podáním žaloby vznikla stěžovateli poplatková povinnost podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), kterou nesplnil, a proto ho k zaplacení soudního poplatku vyzval usnesením ze dne 8. 4. 2009, č. j. 10 Ca 103/2009 – 21, které bylo doručeno jeho zástupci, advokátovi Mgr. Martinu Brudnému, dne 10. 4. 2009; současně stěžovatele poučil, že pokud nebude soudní poplatek zaplacen ve stanovené lhůtě (10 dnů od doručení citovaného usnesení), bude řízení před soudem zastaveno. Stěžovatel přes tuto výzvu (i poučení) soudní poplatek nezaplatil, a proto městský soud podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, za použití § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), řízení zastavil.

Jako důvod kasační stížnosti označil stěžovatel ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Namítl přitom, že podle jeho názoru došlo k porušení § 42 odst. 2 s. ř. s., neboť usnesení o zaplacení správního poplatku ze dne 8. 4. 2009 bylo doručeno pouze jeho zástupci a nikoliv jemu samotnému přesto, že tímto usnesením byla uložena povinnost k zaplacení soudního poplatku přímo stěžovateli (žalobci). Napadené usnesení městského soudu je tedy podle stěžovatele nezákonné, a proto navrhl, aby ho Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil zpět k dalšímu řízení.

Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s tím, že právní moc napadeného usnesení městského soudu pro něho (i jeho rodinu) znamená nenahraditelnou újmu a zásadní zásah do nezadatelných práv na ochranu rodinného života; toto své tvrzení však nijak dále neupřesnil a nedoložil, pouze v dalším textu poukázal na to, že přiznání odkladného účinku se nedotkne ani práv třetích osob ani není v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný ve svém vyjádření k předložené kasační stížnosti uvedl, že podle jeho názoru nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti spočívající v nenahraditelné újmě, neboť taková újma stěžovateli v tomto řízení nemůže vzniknout. Zamítnutí žádosti cizince o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, na které není právní nárok, nelze posuzovat jako nenahraditelnou újmu; tato by cizinci mohla vzniknout teprve na základě správního vyhoštění, o kterém je rozhodováno v samostatném řízení, v němž se lze domáhat posouzení dané situace. Závěrem žalovaný doplnil, že přiznání odkladného účinku by v daném případě bylo i v rozporu s veřejným zájmem spočívajícím v ochraně České republiky před neoprávněně získanými povoleními k přechodnému pobytu na jejím území.

Nejvyšší správní soud nejprve usnesením ze dne 7. 1. 2010, č. j. 9 As 75/2009 – 54, rozhodl, že kasační stížnosti se odkladný účinek nepřiznává, neboť stěžovatel neosvědčil ve smyslu ustanovení § 73 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., skutečnosti, které by potvrzovaly možnost vzniku výjimečného a závažného stavu, jenž by již nebylo možno v dalším běhu času nijak odčinit. Stěžovatel svůj návrh odůvodnil pouhým tvrzením hrozby zásahu do svého rodinného života bez jakékoli bližší konkretizace, což není možno považovat za relevantní a především ani za dostatečné pro posouzení vzniku nenahraditelné újmy, jakožto základní podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dále posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatou projednávané věci je otázka, zda úkon spočívající v zaplacení soudního poplatku je úkonem, který má účastník v řízení vykonat osobně, či je přípustné, aby poplatek zaplatil účastníkův zástupce. Od toho se pak odvíjí povinnost soudu při doručování výzvy k zaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Tedy zda je nutno tuto výzvu, za situace, kdy je účastník zastoupen, doručit vedle zástupce také účastníkovi (§ 42 odst. 2 s. ř. s.).

Danou otázkou se přitom Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval a v usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004 – 69, publikovaném pod č. 726/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz, jednoznačně konstatoval, že zaplacení soudního poplatku není úkonem, který má osobně vykonat účastník řízení a výzva k zaplacení soudního poplatku se proto doručuje podle § 42 odst. 2 s. ř. s. pouze jeho zástupci. Ve své argumentaci vycházel rozšířený senát z toho, že i když povinnost zaplatit soudní poplatek stíhá účastníka, neznamená to zároveň, že jej také musí osobně zaplatit. Tato povinnost totiž plyne z jeho procesního postavení účastníka řízení, který podává návrh, a nehraje roli, kdo skutečně (fakticky) jménem poplatníka poplatek zaplatí. Jde tak typicky o zastupitelné jednání, kde nedostatek osobní aktivity jednajícího (poplatníka) nezpůsobuje neplatnost nebo neúčinnost takového úkonu, neboť podstatou úkonu je, aby soudní poplatek za povinnou procesní stranu byl zaplacen. K tomu pak dodal, že při posouzení zaplacení soudního poplatku jako úkonu, který má za povinnost vykonat účastník řízení osobně, by úhrada jinou osobou (v praxi ovšem velmi obtížně zjištěitelná) znamenala, že poplatník soudní poplatek řádně nezaplatil, jiné osobě (zástupci) by musel být podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích vrácen a

účastník řízení by musel být vyzván k osobní úhradě pod hrozbou zastavení řízení. Takové důsledky jsou jistě absurdní.

To znamená, že účinky doručení usnesení o povinnosti zaplatit soudní poplatek nastávají u zastoupeného účastníka doručením tohoto usnesení jeho zástupci.

V posuzované věci byl tedy schopen odvrátit zákonné účinky nezaplacení soudního poplatku pouze úkon spočívající v jeho zaplacení v době do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení; viz § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, podle kterého usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci. Tak tomu ovšem nebylo, neboť ze spisu vyplývá, že městský soud vyzval k zaplacení soudního poplatku usnesením ze dne 8. 4. 2009, č. j. 10 Ca 103/2009 – 21, doručeným zástupci stěžovatele dne 10. 4. 2009, pro zaplacení sice stanovil lhůtu 10 dnů, ale s usnesením o zastavení řízení, č. j. 10 Ca 103/2009 – 23, vyčkal až do dne 15. 5. 2009 s tím, že k nabytí právní moci došlo doručením daného usnesení účastníkům dne 19. 5. 2009; k zaplacení soudního poplatku přitom prokazatelně došlo až poté, a to zaplacením v kolcích nalepených na formuláři – vzor č. 072, který byl podán k poštovní přepravě dne 22. 5. 2009 a následně doručen městskému soudu dne 25. 5. 2009 (č. l. 24 a 25 spisu).

S ohledem na výše vyslovené lze proto uzavřít, že městský soud postupoval v souladu se zákonem, pokud řízení v dané věci zastavil, a kasační stížnost není důvodná; Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2010

JUDr. Radan Malík

předseda senátu